Десь там поволі, ледь помітно,
Вже далі сірість огорта,
А тут — таке ще світло,
Така ще яснота!
Там, осторонь,
У мертвій порожнечі неба
Горить ще сонце
Жовтими полотнами полів
(Пора жовтнева),
Вогнями світлими
Замріяних лісів,
Ріки сталево-синьою стягою.
Прощається земля
Без слів
Із царством світла і спокою...
Її лице
Спокійне і погідне,
У кожній зморшці
Струмують тихо
Усмішки прозорі,
Уся вона ласкава і привітна,
І вдячність світиться
В напівпогаслім зорі...
І звернений той зір
До білих стін
Людських осель.
Останній відблиск дня,
Здається,
Людям
Від матері
Напучення несе:
"Ну, годі на сьогодні,
Усім хай буде мир!"
Сонце!

Твое тепло
До повних зібрано комір.